

Project X-party als zwaard van Damokles

In Haren, naar verluidt ooit de woonstee van de gerenommeerde Nederlandse auteur W.F. Hermans, die eind jaren vijftig lector fysieke geografie werd aan de universiteit van Groningen, vond onlangs het opzienbarende feestje aller tijden plaats.

Een naïeve adolescent creëerde via sociale media een festiviteit die gigantisch geëscaleerd is en een immense precedentwerking had.

Een ingenieuze schepper als Hermans zou een geraffineerde roman hierover gecomponeerd hebben met behulp van contemporaine bronnen als weblogs en Facebook waarbij De donkere kamer van Damokles gediskwalificeerd zou worden als simplistische literaire thriller.

In de hoofdrol zouden niet schizofrene Osewoudt en diens alter ego Dorbeck figureren maar het meisje Merthe en haar dubbelgangster Jackie in een viriele omgeving met verlopen macho's en gehate delinquenten.

De discrepantie tussen de virtuele en reële werkelijkheid zou Merthe continu doen lijden aan hallucinaties en psychopathologisch gedrag waartegen geen kruid gewassen zou lijken.

Als saillant detail zou Hermans geen Oedipus- maar een subtiel Elektramotief geïntroduceerd hebben waarbij Merthe onder invloed van Jackie collaboreert met impulsieve ADHD'ers van beiderlei kunne om haar buitenissige kameraden te elektrocuteren.

Het zwaard van Damokles hangt ditmaal niet aan een paardenhaar boven het hoofd van een hoveling van de tiran van Syracuse, noch boven dat van Osewoudt, maar aan een elektriciteitskabel boven justitiële inrichtingen, die de exponentiële groei van dit soort evenementen te allen tijde trachten te voorkomen.

Niettemin belandt Merthe na een spannende etappe, verbouwereerd door de dubieuze praktijken van Jackie, in woonzorgcentrum De Boogaert te Castricum en laat zij onverwijd een loyaliteitsverklaring uitgaan naar de rechterlijke macht met als consequentie dat venijnige Jackie op de Duinenbosweg gearresteerd wordt.

Ten slotte geschiedt de apotheose tijdens een door Jackie ontketend Project X-feest op de Bakkumer Zanderij: in de maneschijn worden wegens kortsluiting in de illuminatie van belendende percelen alle criminele lobbyisten geëlimineerd.

Hermans zou met deze postume toevoeging aan zijn oeuvre, waarvoor hij in 1971 de P.C. Hooftprijs kreeg, die hij nochtans arrogant weigerde, unaniem gelauwerd worden door de reclassering en Bureau Halt.